

Haagse manieren,

Het is algemeen bekend, dat het een apart volk is, die Hagenezen.

Onlangs wandelde ik de Hernia rond met de oud secretaresse van oud premier Joop den Uil.

Een tante zo gek als een deur, met verhalen over de Haagse society van toen. Daarvan zou onze Dröge van nu geen brood zou lusten.

Vandaag heb ik het genoeg om met Joop, de vader van mijn schoondochter Alexandra, op stap te zijn. Hagenees op en top, was veertig jaar geleden al in Altea, heeft dus ervaring.

Tijdens de voorbespreking van de tocht, die ik uitdrukkelijk een lichte bergwandeling noem, kijkt Joop me aan alsof alle informatie flauwe koek is. Dus denk ik dat hij een ervaren bergbeklimmer is temeer zijn echtgenote Reina over de Himelaja spreekt.

Hoe lekker ze op het dak van de wereld geslapen heeft, kom nou!

In dit licht gezien hebben ze natuurlijk volkomen gelijk om mij beminlijk toe te lachen wanneer ze mij, uitgemonsterd met bergschoenen en rugzak, gevuld met gebruikelijke overleving attributen, pet vast op het hoofd, zien. Maar toch, ik ben ook maar een mens en een beetje geprikkeld onderga ik hun proestbui bij mijn demonstratie van de professionele uitschuifbare berg stokken. Mijn dagelijkse warming-up onder leiding van de charmante Olga Commandeur vindt ook al geen navolging. Mijn gasten zijn kennelijk top fit en niet stijf. Toch is heel Nederland in beweging weet ik, terwijl ik me al steppend op de muziek uit de naad oprek. Het doet nog pijn ook.

Heel relaxed stapt Joop met modieuze stappers uit de auto, wanneer wij na een lange -en bochtige rit de voet van de berg bereikt hebben. Dit is niets vergeleken bij Nepal, zie ik hem denken. Maar de orchideeën die wij passeren heeft hij nog nooit gezien, geeft hij toe.

Reina's reukvermogen schijnt beter dan die van onze hond Mangsit wanneer zij bij een hemelse bloem verklaart dat deze naar Haags drop ruikt.

Persoonlijk denk ik dat het tijd was.

Joop danst intussen over het keien pad en ziet plotsklaps witte vlinders vliegen.

Nu begin ik me toch zorgen te maken over mijn eigen gesteldheid, want al dat fraais dat Reina en Joop met hun getrainde organen vaststellen ontgaat mij.

Heel klein voel ik me wanneer Joop na een kleine kilometer kordaat omkeert en zegt ons bij het cafeetje "links" op te wachten. Hij wilt zich in conditie houden want dit rustpunt is ruim zeven kilometer verwijderd, een prima afstand!

De zon staat hoog aan de hemel, mensen komen er niet en over water kan je alleen maar dromen. Kortom een droom van een training circuit.

Een zonnehoed heeft hij al eerder afgewimpeld omdat dit alleen voor amateurs geldt. Hij heeft alles voor zijn sport – en conditie over, dat moge duidelijk zijn.

Ons gezelschap wandelt, zonder Joop, steeds hoger en geraakt temidden van berggeiten over de bergpas waar koning Philippe II in 1562 een fort bouwde omdat Osmanen beruchte vechtjassen waren.

Heel bedreven wipt Reina over de rotsen en blijft intussen overdreven 'Jopie' roepen. de echo, Jopie, Jopie rolt over de berg en zal zeker haar schat bereiken, zegt ze.

Nonchalant geeft zij een opdringende gems een trap onder zijn kont dat het kraakt. 'Kom op', scheldt ze, 'dat doe je toch niet met een Haagse dame op het Spui.' Wat een mirakelse Haagse manier van doen en ik spuug, besmuikt achter mijn hand om, een fluim de berg af, oplettend dat ze niets ziet.

Alexandra kent haar vader en weet dat hij op ons zit te wachten met een heerlijk glaasje water, want alcohol drinkt hij niet. Maar je weet het nooit', zegt ze terwijl we stoppen bij een diepe ravijn waar een auto in de afgrond ligt. 'Nee, hij is hier geen klimoefeningen aan het houden', zegt ze lichtelijk verbaasd.

Na de zoveelste haarspeld bocht belanden wij bij een klein kapelletje en zien een vers aangestoken kaars voor Christoffel, de beschermengel van reizigers.

'Walmt behoorlijk, die is van Joop', zegt Reina.

'Hij kan het lonken van een kapel nooit weerstaan en steekt sinds hij gestopt is met roken altijd een kaars aan.'

Inderdaad zien wij Joop na de volgende haarspeldbocht in een rustiek restaurant achter een reeks glazen water zitten. De dop als gebruikelijk op zijn neus.

Daar, zorgend dat de kwelling van de volle zon voorduurt, geeft hij ons volop in de zon nog wijze lessen.

'Jongens nooit in paniek raken, altijd je neus volgen. Mij gaat geen berg te hoog.'

Na de copieuze lunch in de hete zon, huppelt Joop als een jonge geit naar de auto.

Slechts een bloedspoor leert ons dat hij toch ontberingen geleden heeft.

Na enige dagen vinden wij het loopvaardigheid bewijs van Joop in het café van Pepe in Jalon, een klein dorp aan de voet van die helse berg. Hij verzorgt ons gezelschap prima met petroleum van Pepe en loopt van bar tot tafel. Heen en weer, Pepe drinkt zonder te morsen. Dat Joop niet drinkt kan ik niet beamen. Theater in rural Spanje.

El Padre
24 Mei 2002